

Naročnina mesečno
25 Din, za inozem-
stvo 40 Din — ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
izposodno 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

Telefoni uredništva: dnevna služba 2950 — nočna 2956, 2994 in 2950

Izhaja vsak dan zjutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

Cek račun: Ljub-
ljana št. 10.650 in
10.349 za inzerate;
Sarajevo št. 7563
Zagreb št. 39.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitar-
jeva 6, telefon 2992

SCLOVENECE

Pot k ozdravljenju

Po vseh državah, kjer je količjak politične svobode, opazujemo zdrav pojav javnega odpora proti političnim sistemom in metodam, ki so nasičene z zaduhlim ozračjem, polnim škandalov, goljufij, javne nepoštenosti, umazane protekcije in varanja ljudstva z visokodonečimi polit. gesli, ko pa je že vendar prav vsem očito, da za vsem navadno stoji le zlato korito, ki naj ga za kliko izvoljencev polni pošteno delovno ljudstvo. Ponekod so nosilci boja proti staviskizmu moralno zdravejši politične stranke, ki so v tako srečnem položaju, da morejo pred narod stopiti čistih rok, katerih voditelji se niso umazali z raznimi korupcijskimi aferami. Drugod so nosilci boja proti javni korupciji bivši bojevniki iz svetovne vojne, ki upravičeno poudarjajo, da niso za domovino padli najboljši njeni sinovi zato, da bo postala plen raznih političnih afer, ki samopridno izrabljajo politične konjunkturo in si pod masko patriotskih gesel bogato polnijo žepe. Zopet drugod je mladina, ki se politično prebujala in za katero mora biti dnevna kronika iz širokega političnega življenja še posebno strašna, ker po svoji zdravi, naradni pameti v upravljanju javnega življenja gleda predvsem službo narodu in državi, ne pa dobrodošlo priliko, da si kdo napolni žepe z javnim, ljudskim denarjem. Sicer je res, da ima mladina v vseh dobah mnogo opraviti z slojiz legierac, kakor to imenuje Dante in ki jo hudo ovira pri njenem koraku v življenje (Inferno I, 31), a prav tako je gotovo, da čuti resnejša mladina globok, instinktiven prezir do ljudi, ki jo vodijo z besedami ali ne dejanji.

Zdi se pa, da nas tudi dobra volja ne prvih ne drugih ne vodi iz pošastnega kroga, v katerem se suče sodobno javno življenje. S tako enostavnimi sredstvi in sploh ne z metodami normalnega političnega življenja se tako globoka preobrazba srca in duha — ker le-ta je potrebna — ne bo dala doseči.

Mnogi mislijo, da bi predvsem bilo treba spreminiti vse sistem današnje vzgoje. Gotovo je to tudi potrebno in ne dvomimo, da prej ali slej pride obračun s sedanjim vzgojnim ali bolje rečeno šolskim sistemom, o katerem se vendarle javljajo tudi pri drugih narodih zdravi glasovi, da nam prav za prav več jemlje kakor daje. Kdo med nami, ki smo preživeli 15 ali 20 let na šolskih klopih, se ne bi z ožogljem spominjal vsaj na neke čase tiše dobe, ki nam je vzel našo veselo mladost in naravno svobodo? Vzela nam je šola našo otroško vero in telesno svežost. Prvih nas je spravila v dotik s slabimi ljudmi in slabimi razmerami. Uničila pa je, kolikor se je le dala, vsako nastojanje k izvirnosti in samostalnosti. Vse to so izgube, ki jih znanje, ki ga nam je šola dala, ne otehta. Ker skoraj ne verujemo, da bi kdo hotel trdit, da mu je takšna šola, ki ima za ideal izobličiti enakomerne ljudi, bistveno oblikovala njegov karakter! Pred očmi nam lebdi ideal človeka, v katerem očisteno in oplemeniteno dušo vodi razsvetljen razum k stalni pripravljenosti, da svoje moči postavi v službo najvišjega Boga in človeštva. Tega najlepšega človeškega tipa pa moderna šola ne vzgaja — čeprav je dosegljiv — ker se po večini enostransko, ireligiozno in nefilozofsko poslužuje sredstev in metod, ki naravnega človeka, ki je egoist in željan užikov, ne dvignejo iz materializma, ampak ga s civilizacijo napravijo le še bolj rafiniranega.

Da, nujno je potrebna sprememba vzgojnega sistema, da ne bo več vzgajal črednega človeka za brezoblični kolektiv, ampak krepke osebnosti, prežete s socialno miselnostjo in voljo, nesebično služiti domovini.

Toda malo verjetno je, da bi se že naš čas povzpelo do tako dalekosežne reforme. Je to bolj appel à la posterité, ki bo izužena po zlih skušnjah svojih očetov, upajmo, hodila boljša pota.

Naši generaciji pa gre že za sedanjost, gre nam za to ped časa med dvema večnostima, v katerega nas je božja Previdnost postavila. Naš čas je revolucionaren in le globoka, revolucionarna gibanja ga bodo preorala in mu vtisnila drug obraz. Kaj bi torej moglo dvigniti politično zamočvirjeno Evropo v višjo sfero? Nič, kakor edino heroizem poštenih, neomadeževanih ljudi, ki bi bili pripravljeni vzeti nase vse žrtve, samo da pride do ozdravljenja narodov. Ne gre niti za veliko število; revolucije so navadno delo malega števila ljudi, ki pa v svoje delo zastavijo vse svoje moči in ves svoj idealizem. Biti pa morajo ti borci sami do sebe in do drugih iskreni, brez lažnjive maske ali zahrbtnje misli, pluti z istim vetrom, proti kateremu se bore, le da s svojimi jadrji. Ko pravimo, da je treba družabno in politično življenje modernega sveta preobraziti, potem morajo biti tiisti, ki se te orjaške naloge lotijo, nosilci novega duhovnega in moralnega življenja, ki bo iz njih samih prodiralo v vse globine ljudske bitnosti, vtisnilo nov pečat družabnim skupinam in dalo novega, svežega poleta zdravemu javnemu delovanju.

Veliki pokreti sicer navadno izgube na svoji čistosti, potem ko so dosegli zaželjeni cilj, resnica pa je, da brez te čistosti svojega cilja nikdar ne dosežejo. Naj nihče napak ne razume primere, toda brez dvoma so se tega dejstva zavedali ruski komunisti, ko so svojo stranko osnovali na strogi disciplini z zelo težkimi pogoji, kakor neke vrste verski red. Nепrestano in z vsemi sredstvi si prizadevajo, da po svoje preobrazijo naravno življenje vsega naroda in pri tem mnogi med njimi dajejo zgled resnične odpovedi materialnim dobrinam. V tem je največja sila komunizma, kar zlasti privablja in vpliva na mlade ljudi. Brez tega heroizma nekaterih, ki stodotnostno verujejo in delajo po marksističnih principih, bi komunizem v Rusiji že davno propadel. Eden največjih sodobnih katoliških filozofov Jacques Maritain ima v svoji zadnji knjigi značilno misel, ko pravi, da je Bog dopustil v Rusiji vso to ostudno vojno brezbožnikov proti sebi in blasfemijo popolnega zanikanja Boga baš zaradi tega, da napravi konec drugi blasfemiji, ki je stoletja hinila prevneto božje čiščenje na tako zvani »sveti ruski zemlji«, ki pa je v resnici bila tako daleč od božjih zakonov.

Tako torej: je pot iz sedanjega družabnega, gospodarskega in političnega kaosa. Toda, kako že pravi Zola? »Les purs sont les plus forts: čisti so najmočnejši! To je zakon učinkovitosti v vseh zgodovinskih gibanjih in pokreth. Stavbe, zgrajene na notranji laži, trajno ne vzdrže. Gre za moralno obnovo evropskih narodov. Moralne obnove pa na nobenem področju ne bo mogoče doseči brez borbeno delavnih, iskreno v svoj ideal verujočih, moralno visoko stoječih, čistih moč, kakršni nam predvsem

Mrki socialističnega gibanja v obnavljajočem se svetu

Polom marksistične trdnjave...

Na vrsti je Belgija

Bruxelles, 18. aprila.

Vsa Belgija stoji pod vtisom katastrofe, ki je zadela največji denarni zavod, ki je bil v rokah socialistične stranke g. Vanderveeldeja, »Belgijske banke delavcev«, ki stoji pred likvidacijo.

Simptomi bližajočega se kraha te banke, ki financira vse socialistične industrijske zavode in zadruge v Belgiji, so se pokazali lanke zime. Na Valonskem se je zgodilo več milijonskih defraudacij od strani zadrugnih funkcionarjev, ki so z denarjem, zbranim za brezposelne, izginili neznanu kam. Težave banke pa so se pokazale, ko je prodajna centrala v Sarowu predlagala poravnavo. Še bolj očito se je začutila bližnja katastrofa, ko se je razpustil veliki konzum tramvajskih uslužbencev v Ostendeju. Nato se je zaprla predilnica v Gandu, ki je last socialističnega poslanca, multimilijonarja Anseele, in še več socialističnih industrijskih podjetij. Pred nekaj tedni pa je državno tožilstvo v Monsu dvignilo obtožbo zaradi goljufij, ki so jih zakrivali nekateri funkcionarji ondodne Zveze socialističnih zadrug.

Vlada za male vlagatelje

Kakor hitro so socialno-demokratski voditelji videli, da je polom neizogiben, so intervenirali pri vladi gospoda de Brocquevilleja, ki jo sicer psujejo kot reakcionarno in proti kateri so vodili zlasti zadnje čase besno demagogično borbo, naj prisloko socialistični banki na pomoč najmenj z vsoto 400—500 milijonov frankov. Vlada je odgovorila, da tako visoke vsote absolutno ne da za sanacijo banke, o kateri bi morala šele preiskava dognati, po čem in v kakšni krivdi je prišla v tak položaj. Pač pa vlada smatra za svojo dolžnost, da pomaga malim vložnikom, ki so po veliki večini delavci, in je v to svrhu nakazala 150 milijonov frankov pod pogojem:

1. da se v tej višini zagotovijo vloge malih hranilcev.
2. da morajo za to vsoto garantirati solidarno z vsem svojim premoženjem in nepremič-

nim premoženjem vse socialistične zadruge in konzumi ter pridobitna podjetja.

Vzroki poloma

Na ta način je koalicijska vlada liberalcev in katoličanov pokazala velikodušnost, kakoršne v podobnem slučaju socialisti najbrž ne bi bili pokazali; jasno pa je, da vlada ne more vreči pol milijarde v žrelo socialističnega gospodarstva, ki je zašlo v težave ne toliko zaradi vladajoče gospodarske krize, kolikor zaradi tega, ker so milijarde delavskega denarja izkoriščali v svoj prid razni »führerji« in funkcionarji socialistične stranke, od katerih je cela vrsta silno obogatela. Tudi se graja lahkomišljene investicije v razna socialistična velepodjetja, ki so oslabila likvidnost banke.

Razen nepravilnega gospodarstva in želje raznih voditeljev in funkcionarjev, da se čimprej dvignejo do dobro plačanih položajev ter dobičkov, je kriva poloma tudi okolnost, da je belgijska socialistična stranka bogato podpisala razne akcije socialne demokracije po vsej Evropi. Tako se govori, da se je kupovalo z denarjem socialističnih zadrug orožje, katero se je dobavljalo socialističnim organizacijam v Avstriji, Nemčiji, Franciji in Španiji. Sicer pa je znano, da se tudi socialisti v Belgiji sami oborožujejo proti fašistični nevarnosti, ki da tudi že v Belgiji obstoja. Brez dvoma pa je največji del krivde na slabem gospodarstvu in izdajanju denarja za svrhe, ki jih zadrugništvo ne predvideva.

Brez izhoda

Dne 15. t. m. so se zbrali akcionarji banke pod predsedstvom poslanca in bivšega ministra Anseele, ki je predsednik banke od prvega dne, ko se je ustanovila, in ki je eden najbogatejših mož Belgije. Poročilo je bral Elslander, ki je dolžil desničarski tisk, češ, da je on kriv, da vlada ni dala več za sanacijo, ker je začel »nezaslišano gonjo zoper socialistično stranko in njene zavode, kar da lahko ima najtežje posledice za vso deželo.« Izrekel pa je upanje,

da bo vlada še kaj žrtvovala, ker bi likvidacija banke potegnila za seboj še druge panoge gospodarstva. Predlagal je, naj se skliče 28. maja drug zbor, ki bi končno veljavno sklepal, kar je bilo sprejeto.

Druga sklepa tudi ni bilo pričakovati. Socialisti upajo, da jim bo vlada vendarle prisločila na pomoč. Zato so voditelji dali nalog, da socialistično časopisje ustavi vse napade na vlado, ki jo je dozdaj divje naskakovalo, grozeč z revolucijo. Vendar pa je popolnoma izključeno, da bi vlada socialistični banki prisločila na pomoč, ker bi ne mogla, četudi bi hotela, zakaj vzdignilo bi se proti njej javno mnenje, v katerem veje čedalje hujši veter proti socialismu, ki so pokazali, da se jim ne sme zaupati gospodarstvo, kaj še politično vodstvo države! Ker tudi delavstvo ne zaupa več stranki in odhaja deloma k ekstremni leviči, deloma k narodnim socialistom, stoji stranka g. Vanderveeldeja pred popolnim polomom. Obenem je pa zadan hud udarec vsej socialni demokraciji Evrope, ki je iz Bruxellesa prejemale navodila in bogata materialna sredstva.

Delavstvo zaupa vladi

Posojilo, ki ga je odobrila vlada, je takoj imelo blagodejen učinek. Delavci so dvignili zaradi tega dozdaj le 10 milijonov frankov, ki jih nalagajo v državno hranilnico. Mali hranilci so na ta način olajšani večje škode, hudo pa bodo trpeli socialistični sindikati, ki bodo morali plačevati za garancijo državnega posojila, mesto da dobivajo podpore od socialistične banke, kakor je bilo to dosedaj. Prizadete pa so tudi zadruge, ki bodo morale žrtvovati najmanj 45 milijonov frankov, da dopolnijo osnovni kapital 50 milijonov, ki je bil dozdaj vplačan samo po desetem delu. Posledice kraha so tem hujše, ker sta v težki krizi tudi socialnodemokratski upravi mesta Anverze in Gandu, ki sta investirali v Belgijsko banko dela kakšnih 40 do 50 milijonov frankov. Pobitost v vodilnih krogih socialistične stranke Belgije je silna, dočim delavstvo proklinja take »voditelje v pogubo«.

Zdravice v Ankari

Jeftič in Ruždi bej slavita prijateljstvo balkanskih narodov

Ankara, 19. aprila. AA. Snoči ob 20.30 sta g. Tevfik Ruždi-bej in njegova gospa priredila g. Jeftiču in njegovi gospe ter spremstvu na čast svečan banket, ki so mu prisostvovali predsednik turške vlade Izmet-paša s člani svojega kabineta in višji uradniki turškega zunanega ministrstva. Na banketu je Tevfik-Ruždi bej nazdravil Jeftiču in rekel:

Ruždi-bejev pozdrav

Spet vas vidimo tu po našem sodelovanju z Bukarešto in Atenami pri delu za mir, kakršno je balkanski dogovor.

Turški in jugoslovanski narod sta se vzajemno spoznavala v teku stoletij; njuna medsebojna privrženost in prijateljstvo pač najbolje ustrežata njunim čustvom in nacionalnim interesom v okviru splošnih interesov. V Belgradu sem imel čast, da me pobliže spozna Nj. Vel. kralj Aleksander, pod čigar modrim vodstvom stopa Jugoslavija naprej v razvoju civilizacije in plodnega dela za mir. Ko izražam priznanje temu razvoju na tem mestu, dragi minister in prijatelj, govorim kot skromen posnemovalac našega velikega voditelja, ki ga je od nekdaj vodila ideja zbliznanja med narodi vobče, posebej pa med narodi na Balkanu, in ki je po razgovoru v Istanbulu dal tudi s svoje strani tej ideji moč, ki je je vredna in ki bo v zgodovini oni temelj, na katerem se bo krepilo plodno prijateljstvo med Turčijo in Jugoslavijo. Balkan balkanskim narodom — to je osnova naše skupne misli in to so tla, ki smo na njih hoteli zgraditi veličastno stavbo, ki danes vstaja kvšku. Ustvarili smo sporazum, ki ni v ničemer napadalen, temveč zgolj prijateljski.

Jeftičeva zahvala

Za turško zdravico se je minister Jeftič zahvalil in med drugim dejal:

Današnji obisk je zame zelo dragocen, ker morem potrditi neomajno prijateljstvo, ki veže za bodočnost naši dve državi.

Turško-jugoslovansko prijateljstvo ni delo slučajja ali srečnih okoliščin. Naše prijateljstvo in naša solidarnost temeljita na čustvih medsebojnega zapužanja in spoštovanja. Ta čustva so zgolj prirodna posledica tistih neizmernih naporov, ki sta jih naša dva naroda morala prestati za svojo svobodo in narodno neodvisnost.

Naj mi bo dovoljeno izraziti moje največje spoštovanje in globoko priznanje slavnemu vodi-

rastejo iz životvornega krščanstva. Tudi krščanstvo je od prvih dni svojega početka nastopalo in zmagovalo s svojo heroično načelnostjo in predanostjo božji razodeti resnici in si tudi danes najbolj osvaja srca z brezkompromisno in iskreno vero v resničnost svojega nauka in v pravilnost svojega dela.

drin.

telju plemenitega turškega naroda, nj. ekscelenci gaziju Mustafa Kemal, pod čigar vodstvom je hrabri turški narod pokazal svoje odlične vrline. Po zaslugi gazija Mustafe Kemala je sodobna Turčija dosegla napredek, ki je iznenadil svet.

Gospod minister in dragi prijatelj! Ljubezljivo ste omenili sestanek, ki ga je imel Nj. Vel. kralj, moj zvišeni gospodar, z njegovo ekscelenco gazijem Mustafom Kemalom, predsednikom turške republike. Srečen sem, da lahko omenim, da mojega zvišenega gospodarja v njegovi politični uvidevnosti in kot iskrenega prijatelja miru že od nekdaj navdaja tradicionalna ideja zbliznanja med balkanskimi narodi, ideja, ki se je, kakor ste tako dobro pripomnili, potrdila na sestanku naših dveh državnih poglavarjev v Istanbulu.

„Nemčija in Italija stremita za nadvlado v Podonavju“ (Melville v angleški „Fortnightly Review“)

London, 19. aprila. p. O problemih podonavskih držav priobčuje znana ugledna angleška revija »Fortnightly Review« članek izpod peresa znanega politika Melvilleja. Melville pravi, da problemi Avstrije in ostalih podonavskih držav niso lokalni problemi in se kot taki ne morejo niti soditi niti reševati. Problem podonavskih držav je predvsem nemško-italijanski problem, oziroma vprašanje razmerja teh držav. Obe ti državi stremita za nadvlado v podonavskih državah tako v političnem kot gospodarskem pogledu. Zaenkrat kaže, da je bodočnost na italijanski strani, ki ima gotove prednosti. Toda končno bo le prišlo do posega Nemčije, ki hoče Avstrijo, a posledice tega seveda ne bodo izostale. Predvsem bo postala zveza držav Male zveze še ožja, prišlo bo do še občutnejšega

Kulturni boj v Nemčiji

Naval pastorjev na škofa Müllerja

„Mi se bomo puntali, dokler se bo zlorabljala božja beseda“

Berlin, 19. aprila. Z. Državni protestantski škof dr. Müller je moral po nalogu nemške vlade, ki se je prestrašila slabih posledic pobune med protestantskim prebivalstvom zaradi nasilstev novopoganstva, ki ga je dr. Müller podpiral, proglasiti splošno amnestijo za vse dozdaj izrečene cerkvene kazenske obsodbe. Vsa cerkveno sodna postopanja se morajo ukiniti. Dr. Müller pa takoj pristavlja, da bo odslej izvajal zakon brez usmiljenja proti onim, ki bi se še nadalje puntali. Protestantski pastori pa odgovarjajo svojemu škofu v daljšem pismu, v katerem slovesno izjavljajo, »da se bodo puntali in protestirali tako dolgo, dokler se bo sramotilo krščanstvo ali se bo zlorabljala

božja beseda. V tem primeru nikakor ne gre za narodni socializem marveč za krščanstvo. Dr. Müller naj bo najpreje krščanski škof, in šele potem, če želi, tudi narodni socialist.«

Monakovo, 19. aprila. Z. Bavarsko ministrstvo za prosveto je v posebni dopolnilni naredbi določilo, da se morajo učenci in veroučitelji v šoli po zdravljenju le izključno z novim »nemškim pozdravom«. Izven šole pa je dovoljeno, da šolarji pozdravljajo svoje veroučitelje, tam, kjer je to v navadi, s pozdravom »Hvaljen Jezus« in s stiskom roke. (Nemški pozdrav se izvrši z dvigom iztegnjene desne roke.)

Politika zbliznanja in balkanskega sporazumevanja, ki jo neumorno izvajamo, bo s podporo in iskreno lojalnostjo odličnih voditeljev prijateljskih balkanskih narodov brez dvoma privedla do političnega sporazuma med vsemi državami našega polotoka. Te politike prvi uspeh je podpis balkanskega pakta. Da se je izpolnilo naše skupne želje za končni sporazum med vsemi balkanskimi državami zakasnila, ne sme oslabil naše volje. Z isto potrebno energijo, z isto nezlomljivo delavnostjo bomo tudi v bodoče dali dokaze naše volje za doseg tega smotra.

Tisk navdušeno pozdravlja jugoslovanskega državnika

Ankara, 19. aprila. AA. Današnji ankarški in carigradski listi prinašajo dolge komentarje o obisku g. Jeftiča v Ankari in priobčujejo več fotografij o njegovem sprejemu v Carigradu. Listi pozdravljajo v odličnem jugoslovanskem državniku prijateljski jugoslovanski narod in vso jugoslovansko državo.

Suvich zopet potuje

Rim, 19. apr. p. Na svojem potovanju v London, ki bo prihodnji teden, se bo italijanski državni podtajnik Suvich ustavil tudi v Parizu, kjer bo najbrže sprejet tudi od predsednika francoske vlade, vendar se ta vest uradno še ne potrjuje. Iz poluradnih krogov se izve, da se bo Suvich v Parizu razgovarjal predvsem o najnovejšem stališču francoske vlade v razorožitvenih vprašanjih in skušal poiskati one točke, kjer bi lahko v Londonu predlagal sporazum med obema stališčema.

Ministri nove vlade g. Uzunovića

V novi Uzunovićeve vladi so na novo imenovali ti le ministri:

Svetislav Milosavljević — za promet;
dr. Fran Novak — za socialno politiko in narodno zdravje;
armadni general Milan Ž. Milovanović — za vojsko in mornarico;
dr. Milan Ulmanski — za šume in rudnike.

Dosedanji ministri brez portfelja so dobili te le resore:

Dr. Dragutin Kojić je dobil kmetijsko ministristvo;
dr. Grga Andjelinović je postal minister za telesno vzgojo.

Od dosedanjih resornih ministrov niso več v novi vladi:

Ivan Pucelj, doslej minister za socialno politiko in narodno zdravje;
Lazar Radičević, doslej prometni minister;
armadni general Dragomir Stojanović, doslej minister za vojsko in mornarico;
dr. Lavoslav Hanžek, doslej minister za telesno vzgojo.

Odpadla sta tudi dosedanja ministra brez portfelja:

Dr. Albert Kramer in **Hamdija Karamahmedović**.

Novi ministri

Vojni minister

g. arm. general M. Milovanović

Novi vojni minister, armadni general g. Milan Ž. Milovanović, je bil rojen 30. aprila 1874 v Šetonju, okraj Požarevac. Po končanih šestih razredih gimnazije je leta 1891 stopil v vojsko akademijo ter leta 1894 postal podporočnik. V teku slabih devetih let je (leta 1903) postal generalštabni kapetan, a leta 1913 polkovnik. V letih 1901 in 1902 je bil pripravnik za generalštabno stroko, a leta 1903 je bil poslan v Francijo študirati. Leta 1909 je postal



načelnik divizijskega generalnega štaba ter pozneje šef poročevalskega oddelka glavnega generalnega štaba. V letu 1913 je bil načelnik štaba črno-gorske divizije in 1914 je bil komandant polka. V vojnih letih 1914 do 1918 je bil najprvo pomočnik načelnika štaba tretje armade, potem načelnik obdelnega vojnega oddelka v ministristvu, nadalje načelnik operativnega oddelka vrhovne komande, od 8. avgusta 1917 pa do 8. avgusta 1918 je bil delegat srbske vrhovne komande pri francoski vrhovni komandi, a potem je bil načelnik štaba 2. armade. Divizijski general je postal 1. januarja 1923, pred nekaj leti pa je bil imenovan za armadnega generala ter načelnika generalnega štaba. Kot tak prevzema sedaj dolžnost ministra vojske in mornarice kraljevine Jugoslavije.

Dr. Fran Novak,
minister za socialno politiko



Osebnost novega ministra za socialno politiko dr. Frana Novaka je v Ljubljani in v Sloveniji precej znana. Dr. Fran Novak se je rodil 2. oktobra 1878 v Šmarjah pri Jelšah, gimnazijo je študiral v Ljubljani, pravo pa na Dunaju, kjer je tudi promoviral. Že kot dijak se je živahno udeleževal v javnem življenju ter je bil nekaj časa tudi predsednik dunajske »Slovenije«.

Po končanih študijah se je posvetil odvetništvu, kmetu poklicu ter je kmalu odprl svojo pisarno v Ljubljani. Že kot mlad človek je slovel kot odločen narodnjak, ki se je že davno pred vojno navduševal za bodočo Jugoslavijo. V ozkih stikih je bil dr. Novak s tedanjim preporodaškim pokretom in ko so voditelji tega pokreta bili z drugimi slovenskimi

— Nosečim ženam in mladem materam pomore naravna »Franz Josefova« grentica do urejenega šolstva in črevesja.

narodnjaki preganjani od oblasti, se je kot odvetnik zanje sijajno zavzel ter jih odločno branil pred sodišči v Ljubljani in v Gradcu. Branil je tudi slovenske demonstrante iz leta 1908. Že pred vojno je bil v ozkih stikih s Srbijo ter je bil že tedaj sprejet pri kralju Petru. Pred vojno je bil na listi Narodno napredne stranke izvoljen tudi v deželni odbor. Po vojni se ni aktivno udeleževal politike, šele z nastopom generala Živkovića je vstopil vanjo ter je bil izvoljen za senatorja. Nekaj časa je bil podpredsednik senata.

Dr. Novak se je mnogo udeleževal v raznih socialnih, humanih in narodnih društvi, posebno pa je posvečal svoje zanimanje skrbi za srednje- in visokošolce.

Minister dr. Novak je poročen z gospo Vido, roj. Treo, doma iz Gorice in po rodu iz stare kraške rodovine. Gospa je znana kot zelo izobražena dama, saj govori več jezikov. Tudi ona posveča mnogo skrbi raznim socialnim akcijam, v zadnjem času akciji za ustanovitev doma visokošolk v Ljubljani.

Prometni minister
Svetislav Milosavljević



Novi prometni minister ne stopa prvič na ministrijski položaj; saj je že leta 1926 v tedanji vladi g. Uzunovića kot aktivni general prvič postal minister za železnice, ker je kot vojaški dostojanstvenik slovel za železniškega strokovnjaka.

Novi prometni minister g. Svetislav Milosavljević je bil rojen 7. septembra 1882 v Nišu, kjer je dokončal šest razredov gimnazije ter nato prestopil leta 1899 v vojsko akademijo. Dne 2. avgusta 1901 je postal inženjerski podporočnik ter je naglo napredoval. Leta 1909 je bil kapetan, od leta 1910 do 1912 je bil pripravnik za generalštabno stroko, leta 1914 je postal pomočnik načelnika divizijskega generalnega štaba ter kmalu nato načelnik štaba vardarske divizijske oblasti, od leta 1916 do 1920 je bil šef vojnega železniške inspekcije vrhovne komande. Leta 1920 je postal generalštabni polkovnik, leta 1925 pa brigadni general. Kot tak je leta 1926 postal prometni minister v Uzunovićevi in pozneje v Vukičevićevi vladi. Po 6. januarju 1929 je postal ban vrbanske banovine, kar je ostal do svojega zopetnega imenovanja za prometnega ministra.

Revščina sredi mesta

Ljubljana, 19. aprila.

Le malokdo tistih, ki so hodili po muzejskem trgu, torej po enem najlepših ljubljanskih prostorov in središču mesta, je vedel ali pomislil, da se za zidom nasproti muzeja skriva kup najgloblje revščine. Prostor, ki je bil med zidom nunskega samostana in med zidom pred muzejem, je že dolgo časa last mestne občine. Pred leti je mestna občina namreč kupila ta svet, da more razširiti muzejski trg. — Na tem prostoru so imeli nekaj časa svoje obrate razni podjetniki, kakor prodajalci drv, izvoščiki, nekaj časa celo društvo »Zoo« bivališče svojih živali, pozneje pa se je tja pričela seliti revščina, deložirane družine, brezposelni in brezdomci.

Sedaj je mestna občina pričela podirati zid, ki je ločil to zemljišče od muzejskega trga in pred očmi začudenih pasantov, pred veselimi deklicami z liceja, pred policijskimi stražniki in opernimi pevci, ki hodijo tu mimo, pa tudi pred elegantnimi damami s promenade in bonvivani se je razgrnila presenetljiva slika revščine. Po komaj ozelenem zemljišču skačejo slabo oblečeni otroci, mršavih, bledih lic, pokazale so se napol razdrte barake in stanovanjski vagoni.

V skladišču mestne občine na notranji strani zida je imelo nekaj ljudi svoje zasilo bivališče — družina in pa 63 letni, 50% invalid Jože Pregelj. Nad glavo so danes sneli družini in invalidu streho. Pregelj je prenesel svoje ležišče k nunskega zidu, toda nad ležiščem še ni strehe. Hvala Bogu, lepo vreme je še danes, in morda bo še nekaj časa, dokler se Preglja kdo ne usmili in mu ne preskrbi skromne luknje, da bo varen vsaj pred dežjem. Tako pa bodo morali kdove koliko časa prenočevati kar na prostem, tik pred nosom muzeja, opere in policije. Mož pove, da dobi od mestne občine 100 dinarjev podpore, semintja pa nabrusi tudi kakšne škarje za borne dinarčke. Za silo si zasluži za kruh, za stanovanje pa že ne more več. Zaslužil bi več, ko bi mogel vztrajati delati, pa mu starost in invalidnost ne dovolita.

Sredi tega zemljišča je majhen vagonček, tak, kakor v njih vozijo cirkusi manjše živali okrog. V tem vagončku je dvojce ležišč, na katerih prenočujeta mati in dve hčerki, 8 letna Ivica in 5 letna Cvetka. Priteče Ivica in pove, da mame ni doma, da je odšla, sicer pa ona lahko razkaže »stanovanje«, ker ima ključ. Ivica pove, da hodi v prvi razred. Na vprašanje, kje je pa oče, pridejo iz ust 8 letnega otroka, ki najbrže niti pisati še ne zna, le-te besede: »Oče pa živi z drugotno Otrok pripoveduje, da so dobili z Vrhinje, odkoder je bajte mati doma, 100 Din podpore, četveljke ji je dala neka gospa, pa tudi mati že poskrbi sem in tja za kruh. No na obrazu tega otroka ni brati, da bi bilo vsak dan vsaj enkrat sito. Pred vagončkom ležita dve cvetoči češnjavi vejici, edino, kar je tu lepo in ne govori o strašni bedi, vse drugo kriči o njej.



Minister za kmetijstvo dr. Dragutin Kojić

Dr. Milan Ulmanski,
minister za šume in rudnike

Novi minister za gozdove in rudnike je strokovnjak v gozdni industriji. Rojen je bil leta 1880 v Zagrebu, kjer je končal gimnazijo. Med vojno je bil mobiliziran ter je ostal v vojaški službi do leta 1919. Ko se je vrnil od vojakov, je leta 1919 napravil izpite na pravni fakulteti v Zagrebu ter se posvetil gospodarstvu. Stopil je v službo ter služboval v zasebnih rudarskih podjetjih. Ko se je nekdanje Steinbeissovo velepodjetje v Bosni reorganiziralo v šumarsko-industrijsko podjetje Dobrlin-Drvar (Šipad), ki je sedaj popolnoma državno podjetje, je g. dr. Ulmanski postal generalni ravnatelj tega državnega podjetja.



Minister za telesno vzgojo dr. Grga Andjelinović

SUKNO TEOKAROVIĆ



Vam nudi
možnost, da dosežete največjo eleganco z najmanjšimi izdatki.
Pletino volno odeje, bu et svilo, barvne itd.

† Tomaž Bizilj



Ljubljana, 19. aprila.

Davi ob 2 je umrl po dolgi in mučni boleznini ugledni gostilničar g. Tomaž Bizilj, lastnik stare in znane ljubljanske gostilne pri »Kolovratu«, Pred škofijo 14. Mnogo ljubljancov je pretrpeli ob smrti tako vlega in tako obče spoštovanega moža, saj v vsem mestu ni bilo človeka, ki bi mu rajši napravil kdaj kakšno krivico, temveč si je vedno pridobil zaupanje vsakega. Bil je mož, kakor le malo takih: imel ni nobenega sovražnika, temveč same prijatelje. Njegova priljubljena gostilna je bila dolga leta in je še zbirališče vseh slojev, od priprostitih kmetijskih ženic in očancev, delavcev pa do uradnikov in predstavnikov naše javnosti, oblasti in kulturnega življenja. Svojo gostilno je v teku 30 let, kar jo je vodil, spravil na visoko stopnjo ter si bil pri »Kolovratu« vedno dobro in po krščanski ceni postrežen.

Pokojni Tomaž Bizilj je bil rojen leta 1872 v Moravčah v kamniškem okraju. Še kot mlad fant je vstopil v gostilno pri nekdanjem »Felinu« (sedaj Klemenčič) na Krekovem trgu kot točaj ter je tam dolgo marljivo in zvesto služil. Pred 30 leti je poročil lastnico gostilne pri »Kolovratu« gospo Metko, roj. Lukmanovo. Njuna zakonska sreča pa ni trajala dolgo, ker mu je žena kmalu umrla. Tomaž Bizilj se je nato poročil z gospo Francisko, roj. Lipovč. Iz prvega zakona zapušča pokojnik dve hčerki, gđici Lojzko in Marijo, iz drugega pa nedoletni Miro in Urško.

V Ljubljani je bil pokojnik znan kot človek izredno blagega srca. Nešteto prosjakov, brezposelnih, revežev pa tudi dijakov je dobivalo pri njem dnevno brezplačno hrano. Bil je sploh človek, ki ni mogel odgnati prošilca, ako je videl, da je res potreben. Bil je strogo veren človek, res praktičen katoličan ter je redno obiskoval cerkev. Za razna druga dobra dela, ki jih je izvršil v življenju, ve le Bog in tisti, ki so jim prav prišla. Nikdar namreč ni niti omenil, koliko da za to ali za ono dobro stvar. Svoje otroke je vzgojil v plemeniti, krščanski duhu. Ves čas, odkar je prevzel gostilno, je bil naročnik »Slovenca«.

Zadnja leta ga je mučila huda bolezen, ki pa jo je vdano v Bogu mirno prenašal. Njegovi gostje in prijatelji so sicer vedeli, kako je z njim, vendar pa skoraj ni potožil. Prav do zadnjih dni je še postregel svojim gostom, katerim ni bil samo gostilničar, temveč tudi iskren prijatelj, tako da si bil v njegovi gostilni kakor domač. Pred tednom dni je ležal v posteljo, iz katere ni več vstal. Še eno posebnost je imel pokojnik: znan je bil med ljudmi kot »birt, ki nikoli ne pije«.

Poleg štirih hčera-sirot, ki plakajo za predobrim očkom, žaluje za njim nešteto prijateljev, pa tudi nešteto revežev, katerim je storil v življenju usluge. Bog bo pretehtal njegova dobra dela in njegovo krepkosto življenje ter mu bo dal v rajnu večno plačilo. Naše iskreno sožalje žalujočim sorodnikom! Naj mu sveti večna luč!

Pogreb bo v petek ob petih popoldne izpred hiše žalosti Pred škofijo 14.

Velik požar pri Št. Rupertu na Dolenjskem

Št. Rupert, 19. aprila.

Med Št. Rupertom in Mokronogom, v prijazni mirenski dolini ležeča vas Bistrica je danes skoro pogorela. Zvonovi in tovarniške sirene so ob 10 dopoldne opozorile mirne vaščane, da gori.

Goreti je pričelo na kozoletu posestnika Avseca, kjer so zažgali vaški otroci. Vsled vetra se je ogenj naglo razširil na sosedna poslopja posestnice Krajšek Marije, kateri je pogorelo vse, razen živine in prešičev. Zajelo je tudi poslopje posestnika Zupaničica Franceta, po domače Policar, ki mu

je ostala le napol ožgana hiša. Ko bi ne bilo tako hitro gasilcev, bi bila pogorela cela vas, ki šteje nad 20 posestnikov, ki imajo večinoma s slamo krita poslopja. Gasilskih društev je bilo 5, ki so prišla po sledečem redu: Sv. Rok, Št. Rupert, Mokronog, Mirna, Sevnica.

Škoda je velika, zavarovalnina pa malenkostna. Okrog 12 se je požrtvovalnim gasilcem posrečilo požar ugasiti, vendar so ostali na pogorišču, da pogasijo ogorke, da bi jih veter, ki še vedno vleče, ne raznesel na druga poslopja.

Medved ali pes trga ovce na Menini planini

Kamnik, 19. aprila.

Iz Tuhinjske doline poročajo: Nekemu kmetu iz Spitališča so se na Novi rebri pod Menino planino izgubile ovce. Fantiči, ki so jih pasli, so namreč pri igri pozabili nanje in pred nočjo jih niso mogli več najti ter odgnati v dolino. Zato so jih pač pustili, da prenočijo na prostem v planini, kjer vzpričo vročine trava že prav bujno pojanja.

Zjutraj so tri ovce prav preplašene pribežale domov, eno pa so našli v planini raztrgano. Žival, ki jo je napadla, je požrla samo drobovje, meso pa je pustila. Vaščani so mnenja, da to storil medved, kar pa najbrž ne bo res, kajti medved bi se brez dvoma ne bil zadovoljil s samim drobovjem, razen če je bil odpoden. Ovca je skoro gotovo postala žrtev kakšnega podivjanega psa.

„Električna žena“ v Piranu

Žarke izžareva v spanju, a za to sama ne ve



Ana Morano, »električna žena« iz Pirana.

Piran, staro mesto ob zapadni istrski obali, postaja slavno. Piran ima »električno ženo«! To je Ana Monaro, ki leži v bolnišnici in ki ponoči izžareva čudne žarke, ki odskakujejo od njenega telesa kakor električne iskre!

Ana Monaro je stara 42 let in je žena istrskega ribiča Rudolfa, ki se je priselil v Piran iz Kopra. Ze mnogo let jo tlači naduha. V bolnišnico se je prišla zdraviti, ker jo je doma dušilo. Navadno je samo spala v bolnišnici in podnevi je šla opravljati domov hišna dela. Ima šest otrok. V njeni rodbini ni nikakih posebnih bolezni, tudi ona ne kaže znakov nikake druge bolezni razen znakov nahuha; ni nervozna ne histerična. V bolnišnico je prišla pred dvema mesecema.

Ze prvi večer po prihodu so ostale bolnice opazile na njeni postelji nenavaden pojav. Od trenutka do trenutka se je nad nje nemi prsi zabliskala močna svetloba, skoro kakor bi kdo prižgal magnezij, da bi fotografiral. Svetloba je šinila od njenega srca, torej z leve strani prsi, in se v nekaj sekundah takoj razblinila v temo. Njena sosedka je preplašena šela čudne pojave in samo v eni noči našla 27 takšnih prikazni.

Seveda se je glas o čudnem dogodku raznesel po vsej bolnišnici in tudi sestre so postale pozorne. V začetku niso o tem obvestile načelnika bolnišnice dr. Sambo, ker so se zdale, da se jim bo ta posmeheval, češ, da so postale pač žrtve hipnoze. Prva sestra se je hotela prej sama prepričati, ali čudna žena morda ne slepari in se potvarja. Skrla se je v bližino njene postelje in čakala, da se pojavi čudna luč. In res! Ko je bolnica že nekaj časa spala, in sicer vznak, se je nenadoma zopet zasvetilo od njenega srca. Sestra je z bliskovito naglico odgrnila bolnico, da bi se prepričala, ali morda bolnica ne oddaja te čudne svetlobe s pomočjo kakih aparatov. Vsega tega ni našla. Bolnica je mirno spala, v rokah je še držala molek, dokaz, da je zvečer molila rožni venec.

Pozneje so sestre popolnoma ločile posteljo bolnice, da bi se z večjo gotovostjo preprečile vsako potvorbo. Ponoči je bolnica kljub temu zopet »žarela«. Sestre so se konč odločile, da obveste o vsem tem načelnika dr. Sambo. Še tisti dan je neka bolnica nenadoma zapustila bolnišnico iz strahu pred prikaznijo. Dr. Sambo je resen in izkušen mož in o njem pač ni mogoče trditi, da bi z lahkoto postal žrtev splošne hipnoze.

Dne 3. aprila se je zdravnik hotel sam prepričati, koliko je na tej čudni reči resnice. V bližini postelje je čakal od 10 zvečer do 10.30, ko se je nenadoma nad prsi bolnice zabliskalo in je čudna svetloba razsvetlila sobo. Pojav je trajal tri do štiri sekunde, nakar se je luč porazgubila. Bolnica je zdihihnila, kakor da ji nekaj ni bilo prav, a je nato zopet mirno spala dalje. Zdravnik je potrpežljivo čakal in čakal. Ob 11.4 se prikazen ponovi, žena zopet zdihihne in se prebudi. Zdravnik jo potolaži in vpraša, kako se počuti; doda še, da je prišel nadzirat v spalnico. Bolnica odgovori: »Ne počutim se slabo. Zdelo se mi je, kakor da se je pred menoj nekaj zabliskalo. Že večkrat sem se zbudila s tem vtisom.«

Tisto noč bolnica ni več »žarela«. Nekaj dni nato je dr. Sambo še enkrat kontroliral čuden pojav in sicer v navzočnosti še dveh drugih zdravnikov, dr. Cententa in dr. Parenzana, nadalje fašističnega političnega tajnika, sodnika, nekega učitelja in drugega zasebnika. Večina družbe je ostala pred sobo, da ne bi motili bolnice in je opozorili, da se pripravljajo nova kontrola. Dr. Sambo je bil v začetku v zadregi, ker se je bal, da se pojav ne bo ponovil in da se bo sam osmešil, ker je prej zatrjeval, da ni mogoče zanikati dejstev. Bolnica je zaspala že ob 9. Prej je molila in držala v rokah križec.

Ob 10.15 je šinila iz njenih prsi močna luč in hipno razsvetlila njeno posteljo, da se je dobro videl tudi obraz speče žene. Kakor bi njeno posteljo obdali sami žarki! V dobrih treh sekundah je bila zopet tema v spalnici. Štirinajst oči je prisostvovalo pojavu, in bi si kdo upal trditi, da so se vsi ti zrel ljudje motili? Vsi navzočni so ostali. Čakali so še pol ure in zopet jih je iznad postelje za trenotek zaslepila nenavadna svetloba. Vsakokrat je bolnica vzdihnila, kakor da bi jo močna luč motila v spanju. Ko se je pojav v tretje ponovil, so zdravniki zapustili spalnico.

Naslednjega dne je prišla bolnico obiskat hčerka. Svoji materi je povedala, kaj se prav za prav z njo dogaja. Časopisni poročevalci namreč poročajo, da bolnica prej sploh ni vedela, da ponoči od časa do časa »žari«. Ko ji je hčerka vse razodela, se je hudo razburila in zjokala. Naslednjo noč je bolnica zelo slabo spala in prikazen se ni ponovila.

Ne samo ves Piran, ne samo vsa Istra, temveč vsa dežela govori o čudnem pojavu in si išče razlago zanj. Kdo bo razrešil to uganko? O bolnici gre glas, da rada moli. Zadnja beseda gre pač izvedencem. Dokler ti ne izrečejo svojega mnenja, pač ne moremo o zadevi soditi; previdnost je vselej na mestu.

Dr. Sambo je dejal, da ni mogoče z matematično gotovostjo trditi, da ni pojav v zvezi z zunanjimi činitelji, ki delujejo ob večji ali manjši zavesti bolnice, toda ta verjetnost postaja po njegovem mnenju čedalje manjša.



Ta si pa zna pomagati! Zgradil si je neke vrste čoln, in sicer iz konzervnih skatlic. Vljak poganja z rokami s pomočjo posebne priprave. Kriza je pač iznajdljiva!

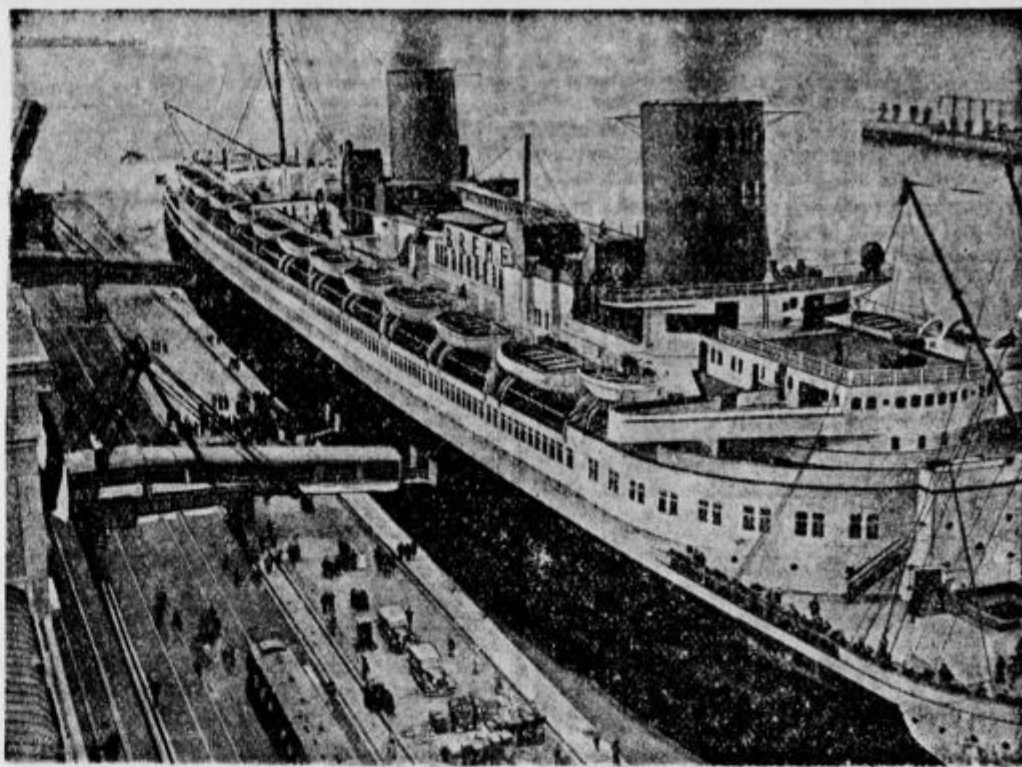
Ni mogoče

Zdravnik: »Vi pravite, da imate grozne bolečine; povejte mi, gospa, ali so bolečine ponoči hušje?«

Gospa: »Najbrže, gospod doktor, pa z gotovostjo Vam tega ne morem povedati.«

Zdravnik: »Zakaj ne?«

Gospa: »Ker ponoči vendar spim.«



Buči, buči morje... Koga ne bi zvalil ta pogled na ogromni preokooceanski parnik, zasidran v novi luki v Cherbourgu? Mi sicer še nimamo tako ogromnih parnikov, imamo pa morje, svoje sinje morje adrijansko. Ne pozabite na izlet »Jadranske straže« in na »jadranski teden«!

Trocki - brezdomec, ki zaman trka na vrata



Trocki mora zapustiti Barbizon, kjer se je naselil z dovoljenjem francoske vlade, »v kratkem času«. Tako se glasi policijski ukaz. Vlada mu ni določila natančno roka, v katerem mora zapustiti francoska tla, da bi mu dala s tem priložnost, da si poišče novo bivališče. To ni tako preprosta zadeva! Pomisliti je treba, da je Trockij, še preden se je naselil na Francoskem, zaman prosil najrazličnejše države, da bi mu izkazale gostoljubje. Vse prošnje so bile zavrnjene. Nekateri države so mu celo prepovedale prehod čez svoje ozemlje.

Zadnje dni je v vili v Barbizonu, kjer je živel Trockij, silno živahno. Trockij se naglo pripravlja na odhod. Prijatelji in pomočniki ruskega revolucionarja iščejo zveze na levo in desno s predstavniki vseh mogočih držav, da bi za Trockega izposlovali dovoljenje za bivanje. Širijo se vesti, da bo Trockij odpoštoval v Južno Ameriko; tam mu vlade menda ne bodo delale posebnih sitnosti.

Trockij je živel v svoji vili pod strogim nadzorstvom svojih prijateljev. Ti so ga namreč varovali pred morebitnim atentatom. Osebe, ki so prihajale k njemu, so natančno preiskali. Trockij namreč živi v večnem strahu, da ga bodo Stalinovi boljševiki ubili. Ta strah mu je prešel že v kri.

Zakaj je moral Trockij zapustiti Francijo? Prejšnja vlada mu je dala dovoljenje za bivanje pod pogojem, da opusti politično delovanje. Trockij je to obljubil, a obljube ni držal. Ostal je revolucionar. Pripravljaj je vse potrebno za ustanovitev takozvane IV. Internacionalne. V ta namen je menda izdajal revolucionarni list »Bulletin de l'Opposition«, ki so ga menda tajno tiskali in širili po Franciji. Policija preiskuje to zadevo in išče sokrivce.



Vila v Barbizonu, kjer je Trockij bival več mesecev.

Razcvit misijonstva v deželi jutranje tišine Koreja pod japonsko oblastjo

Še pred nekaj desetletji je bila Koreja v ospredju svetovnih interesov. Sedaj je postalo mirno v deželi »jutranje tišine«. Japoncem kot novim gospodarjem dežele je treba priznati, da so mnogo storili za njen procvit. Po najnovejših podatkih šteje dežela nad 20 milijonov prebivalcev, od katerih jih je pol milijona Japoncev in nekaj desetstisočev tujcev. Koreja (japonsko Šosen imenovana) ima 4 mesta z nad 100.000 prebivalcev. Veliko bogastvo na zlatu, železu, antracitu in grafitu vodi deželo vedno k večjemu blagostanju. Poljedelstvo, trgovina in obrt se razvijata z izredno naglico.

Po uradnih japonskih podatkih znaša število katoliških vernikov na Koreji 66.628, v resnici pa je bilo že leta 1931. V pravi Koreji 108.363 katoličanov. Najboljše podatke o številu katoličanov na Koreji in o stanju katoličizma sploh nam je podal misijonar, ki živi sredi tega ljudstva in ki od blizu spoznava razmere. To je misijonski škof Bonifacij Sauer, apostolski vikar v Wonsanu, kjer imajo bavorski benediktinci svojo slovečo naselbino. Misijonski škof je poslal svetemu očetu običajno vsakoletno poročilo, iz katerega posnemamo sledeče podrobnosti:

Pet japonskih misijonskih škofij, vključno z Mandžurijo -Yenki, je imelo sredi l. 1932. 127.643 katoličanov, torej znaša letni prirast nad 6.600 vernikov. Po vsej Koreji je opaziti znake novega življenja, tako v gospodarskem in tudi v misijonskem pogledu. Posebno v starejših vikariatih se z veliko vnemo podpira vzgoja domačega klera. Tam je že danes v misijonskem delu 89 misijonarjev-domačinov in njihovo število se bo v naslednjem desetletju vsaj podvojilo. V treh duhovnih semeniščih je 64 bogoslovcev, v malih semeniščih 194 dijakov. V šolah in posebno pri oskrbi bolnikov deluje 160 domačin in 63 tujih sester redovnic.

Oba bedediktinska misijona v Wonsanu in Yenki imata tudi razveseljivo število domačih in evropskih redovnih bratov (40 po številu).

Razmere v vikariatu Wonsan so prav razveseljive, saj pride na vsakega aktivnega misijonarja 88 krstov zdravih odraslih. Posebno veliko število krstov je v Wonsanu samem, kjer imamo dve lepo uspevajoči šoli, in v bližnji in daljni okolici opatije Tokwon. Ti veliki uspehi imajo svoj vzrok v tem, ker so misijoni v pokrajini, kjer še prej niso delovali misijonarji. V drugih vikariatih bi pa lahko razlagali lepe uspehe — tako pripominja škof —, s tem, da iščejo dobre in plemenite duše oporo proti vedno bolj se razširjajočim idejam boljševizma.

Japonska vlada je misijonom na Koreji, kljub močnemu nacionalističnemu valu, ki se je razširil po vsej Japonski, vseskozi prijazna. Ona upošteva stari benediktinski rek: ora et labora! Posebno je naklonjen korejskim misijonom generalni guverner Koreje, general Ugaki, ki je dal svojega sina v šolo marianistov v Tokiju in s tem javno pokazal visoko spoštovanje katoliških misijonov. (Fides.)

Od politike do sporta

Poljska vlada je odrekla potni list sportnikom, ki so hoteli na nogometno tekmo v Českoslovaško. »Česke Slovo« poroča, da je Zveza českoslovaških častnikov odpovedala svoj izlet na Poljsko, ko je zvedela za ta korak poljske vlade. Katoliški »Lidove listy« so mnenja, da je sklep poljske vlade hud pregrešek proti mednarodnim sportnim pravilom in proti sportnemu gentlemanstvu, da je to nenavaden čin celo med sovražnimi državama.



Dollfuss med svojimi kmeti v Gradcu. Nemški listi poročajo, da je nekdo pred začetkom njegovega govora vrgel bombo. Ta je napravila samo stvarno škodo.

Kamnik

Občni zbor gostilničarske zadruge je bil prav lepa manifestacija stanovske zavednosti in enotnosti gostilničarjev kamniškega okraja. Udeležila sta se ga tudi zvezin predsednik gosp. Ciril Majcen in zvezin tajnik gosp. Anton Peteln. Ko sta v svojih izjavah podala pregled delovanja zveze in nekaj praktičnih nasvetov glede reorganizacije zadruge po novem obrtnem zakonu. V stvarni in resni debati, v katero so posegali zastopniki gostilničarskega stanu iz vseh občin sreza, so se obravnavala nekatera pereča vprašanja lokalnega značaja. Gosp. Ferdo Novak iz Vrhopolja je med drugim pohvalil delovanje zadruge, omenil pa je, da so bili nekateri člani zadruge zelo oškodovani in da v teh slučajih niti zadruge niti zveza nista napravili nobenih ukrepov v korist svojih članov. Gosp. Novak je tudi sprožil zanimivo debato o gostilničarski pivovarni v Laskem. Prvotno določena članarina 86 Din letno je bila določena tako, da se bo odmerjala po višini trošarinske take. Pri volitvah je bil izvoljen za mašnini izjemami stari odbor z načelnikom A. Cererjem. Izvoljena sta bila tudi nadzorni odbor in časno razsodišče. Prepričani smo, da bo v bodoče zadruge, ki se po novem imenuje »Združene gostilničarjeve za kamniški okraj«, ob vsestranskem zaupanju članstva živahno delovala v korist svojih članov.

Kranj

»Skupina Jugoslovanske strokovne zveze« v Kranju obvešča svoje članstvo, da so pravila, ki so se jeseni na občnem zboru spremenila in poslala v odobritev oblasti, potrjena ter se bo organizacija sedaj glasom novih pravil imenovala »Strokovna skupina delavcev in nameštencev za okraj Kranj v Kranju«. Članstvo se tudi obvešča, da bo redni občni zbor skupine v nedeljo, dne 29. aprila t. l. ob 9 dopoldne v Delavskem domu v Kranju. Poleg članstva so vabljeni na občni zbor tudi nečlani delavci kakor nameštenci.

Nekaj za brezposelne nameštence. Kakor v vsakem poklicu, je tudi med privatnimi nameštenci dovolj brezposelnih članov, na drugi strani se pa dobi precej takih, ki opravljajo kar po dve ali še več služb. V interesu brezposelnih nameštencev bi bilo, da se prav vsi brez izjeme združijo v enotno trdno organizacijo, ki bo tudi v pogledu dvojnega zaslužkarstva med nameštenci pokrenila potrebne korake, napravila red ter brezposelne nameštence po danih močeh in potrebah primerno zaščitila. Skrajni čas bi že bil, da se kaj takega tudi v Kranju pokrene, zato pričakujemo treznega in pogumnega odziva na ta naš poziv.

Št. Jernej na Dolenjskem

Prvi čebelnj roj je imel 13. aprila posestnik Matija Lenčič z Mihovice. Krepki prvenec se je vzdignil sredi solnčnega popoldneva in obšel na cvetoči jablani pred čebelnjakom. — V splošnem se čebele sedaj izvrstno razvijajo, ker je vreme krasno in cvetja v izobilju.

Zlato mašo bo daroval julija meseca naš zasluzni župnik in duh. svetnik gosp. Anton Lesjak.

Zadnji semenj je bil dobro obiskan, kupčija pa slaba, ker ni denarja.

Semenskega krompirja tudi pri nas manjka in ga hodijo posestniki kupovat v tuje kraje.

Društvo bojevnikov bomo tudi pri nas v kratkem ustanovili. Za organizacijo vlada povsod veliko zanimanje.

Nov šport smo dobili v Št. Jernej. Lov na žabe. — Pravijo, da je zelo zanimiv in dobičkanos.

Gospodinska šola je zaključila svoj plodonosni tečaj. Letos je bila udeležba bolj majhna. Čudno, da je tako malo zanimanja med dekleti za to koristno in izvrstno ustanovo!

Foto amaterji pozor!

Nudimo Vam po najnižji ceni popolnoma nove krasne foto albume, foto oglične, navadne albume za razglednice ter spominske knjige.

Bogata zaloga Konkurenčne cene

Prodajalna H. Ničman

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

MALI OGLASI

V malih oglasih velja vsaka beseda Din 1.—; žetlovanjski oglas Din 2.—. Najmanjši znesek za mali oglas Din 10.—. Mali oglasi se plačujejo takoj pri naročilu. — Pri oglasih reklamnega značaja se računa enokolonska, 3 mm visoka pletiva vrstica po Din 250. Za pismene odgovore glede malih oglasov treba priložiti znamko.

Prireditve

V kavarni »Stritar« vsak večer koncert. (h)

Vajenci

Deklica se sprejme v trgovino z mešanim blagom. Naslov v upravi »Slovenca« pod št. 4422. (v)

Službodobne

2 nedeljski natakariči se sprejmeta v gostilni na Rožniku. Osebo naj se predstavijo le tisti, ki so dalje časa v tem poklicu služili. (b)

Posredujem

denar na hranilne knjižice velikih denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12. (d)

Stanovanja

Posredujem denar na hranilne knjižice velikih denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12. (d)

Velikih denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12. (d)

Prodamo

Enosobno stanovanje se odda za maj. Vodovodna cesta 4. (č)

Prodamo

Ce avto svoj stari prodajal a? motorja bi znebil se rad brž kupcev ti mnogo prične Slovenec najmanjši insrat

Zelo poceni se oblečete pri Preskerju, Sv. Petra cesta 14.

Pristna domača vina odda M. Grundner, Zreče.

Volna, svila, bombaž stalno v bogati izbiri v vseh vrstah — za strojno pletenje in ročna dela po najnižjih cenah pri tvrdki Karl Prelog, Ljubljana, Židovska ul. in Stari trg

Elektromotor

Siemens, 12 KV, 220/380, vrtilni - prodam. Berčun, Ljubljana, poštni predal št. 151. (l)

Obrit

PREMOG DRVA IN Karbo paketi

pri Iv. Schumi Dolenjska cesta Telefon šte. 2951

Inserirajte

V »Slovenca«!

Gospodinje, obrtniki

ne zamudite ugodne prilike!

Samo do 20 t. m. velika odprodaja blaga

pri

STANKO FLORJANČIČ

trgovina z železino - Sv. Petra c. 35

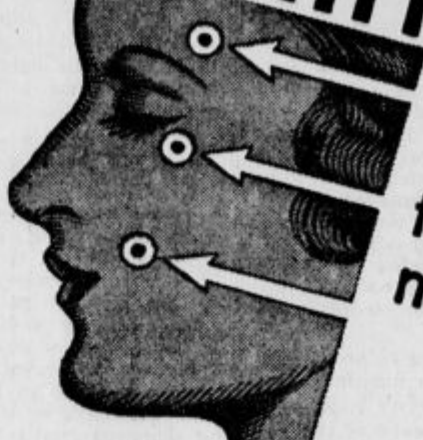
Vzamem v račun tudi hranilne knjižice

Da ostanem mlada

1

2

3



Negujem ta tri mesta

Žene 50 let lahko dobe videz, kakor da stejejo samo 30 let, če se rešijo indiskretnih kožnih gub ter napravijo svojo kožo napeto na teh treh mestih. Profesor dunajske univerze dr. Stejskal je iznašel iznenadljiv produkt, imenovan Biocel, ki se pridobiva od mladih živali in ki vrača koži mladost. Ta produkt je v sestavi kreme

Tokalon, rožnate barve, ki brani in pomlajuje vvelo in nagubano kožo. Ohlapne mišice lica se okrepijo in postanejo čvrste, s tem pa se pridobi diven, svež in mladosten videz. Krema Tokalon ne odreže niti v snem primeru. Uspeh je zajamčen, ali pa se denar vrne.

Umrli nam je naša draga sestra, teta in svakinja, gospa

Marija Čutul roj. Bartoletti

Pogreb nepozabne pokojnice bo v petek, dne 20. aprila 1934 ob 16 iz mrtvašnice na Pobrežju na frančiškansko pokopališče. Maribor, Bakar, dne 18. aprila 1934.

Rodbini RASBERGER in BARTOLETTI

Naš nadvse ljubljani oče, gospod

Tomaž Bizilj

posestnik in gostilničar »Pri kolovratu«

je v četrtek ob 2. uri zjutraj, po težkem, nam posvečenem življenju, previden s tolažili svete vere, za vedno zatisnil svoje trudne oči.

Pogreb bo v petek, dne 20. aprila 1934 ob 5. uri popoldne iz hiše žalosti, Pred škofijo št. 14, na pokopališče k Sv. Križu.

Sv. maše zadušnice se bodo darovale v stolni cerkvi sv. Nikolaja.

V Ljubljani, dne 19. aprila 1934.

Žalujejoče hčerke.

Mestni pogrebni zavod v Ljubljani.

Ludvik Ganghofer:

68

Samostanski lovec

Gospod Henrik je bral; ni se prestrašil, samo rahel usmev se mu je utrlil okoli ust. »Odiš lahko domov,« je dejal slu. »V samostanu naj ti izplačajo potnino in dajo brašna za pot.« Hlapec se je vrnil spet k bregu. Gospod Henrik je počkal, da je čoln odrinil, potem se je obrnil k patru Dezertu.

»Ali bi hotel brati, Dietwald? Vest o tvojem otroku!«

Pater je hlastnil z roko po pergamentu in ga razgrnil. Pobledele je. »Moja hči — uskočila iz samostana?«

»Uskočila? Čemu tako slovesna beseda?« se je nasmehnil gospod Henrik. »Reči raje: ušla.«

Pater Dezert je prijel prosta za roko. »Gospod, prosim vas! Vrniva se! Na Jezeru čakata najina konja, odjezdiva v Salzburg!«

»V Salzburg? Ne, Dietwald, vem za krajšo pot, da najdeš svojega otroka. Odidiva gori v Rdečino!«

Dezert se je ustrašil. »Menite torej...? Ne, ne! Ni mogoče! V eni sami noči, da bi slab otrok zmogel pot, ki bi izžepala moči krepkemu možu?«

»Omniia vincit amor! Ljubezen premaga vse!« se je smehljaj gospod Henrik. »Pojdita, Dietwald!«

Šilno razburjen, vendar molče je šel pater Dezert s proštom na obrežje. Hlapec je prinesel dvoje gorjač, potisnil so enodebenik v vodo ter hitro preveslali vodno ožino; potem sta se moža začela vzpenjati v solnčni breg.

Nestrpno je hitel pater Dezert naprej.

Pa se je za njim zasmejal gospod Henrik: »Dietwald, ali ne bi hodil za menoj? Veš, rad bi prišel tja gor z zdravimi pljuči.«

27.

Zjutraj še pred dnem se je napotil Hajmo na svoj logarski obhod. Blizu jezera Funten je srečal svojega tovariša lovca Renota. Brž mu je začel fant pripovedovati o svoji ljubezenski sreči z Gundo in da bo na spomlad poroka.

A Hajmo je molčal; le pokimal je za pozdrav in odšel po svojem potu.

Renot je zrl za njim. »Menda mu gre nekaj navzkriž, da je tak.«

Pogreznjen v svoje turobne misli je spešil Hajmo po macesnovem gozdu; ko je prišel zgoraj na plano, je ujel odmev pesmi, daleč spodaj pojčega Renota: Ho, ho, veselo je moje srce. Postal je, gledal nekaj časa v prazno, pa globoko vzdihnil in se napotil dalje.

Dospel je do lantalskih sten, kjer je vprek gladko odsekanih skal vodila ozka stezica. Izpod čevljev se mu je prožilo kamenje in hrupno padalo v dolino; vročično je pogledal Hajmo za vsakim kamenom in ga spremljal z očmi, kako je divje odskakoval in končno obležal spodaj na trati ob jezeru.

»Tu doli najde vsakdo svoj pokoj — vsakdo!« mu je zdrlilo tih z ustnic.

Potem je namenoma prožil kamen za kamenom in vlekli na uho, kako je sprva glasno odskakoval, nato pa vedno tiše in tiše — in vsak mu je zapečljivo govoril: »Poglej, tako bi umolknila tudi tvoja strašna srčna bol — vrzi jo doli — vrzi jo doli — ne bo se več oglašala, ko bo ležala doli...«

Držal se z roko za skalno čer, so se nagnil naprej, da je z vsem telesom visel nad prepadom. Preperlele kleči, ki so štrlele iz strmih sten, so bile podobne tisočerim rokam, ki so se stegovale po njem. In v zevajoči globini je počivalo Gornje jezero kakor veliko, okroglo oko, zrl je vanj in mu

govorilo: »Te že vidim — pridi — le pridi — čakam nate.«

Vedno bolj se je nagibal Hajmo nad prepad, groznica ga je spreletela po vseh udih, kolena so se mu začela šibiti, na roki, ki je oklepala skalo, so trepetali prsti, kakor da bi hoteli popustiti...

Tedaj so se odzvali skozi zrak mehki, plavaljoči glasovi. V samotarni sv. Jerneja je zazvonilo k jutrnji maši.

Bled se je zravnil Hajmo pokonci in si šel z roko čez čelo, kakor da bi hotel pregnati težke sanje. Olajšano se je pokrižal in naglo prešel nevarno mesto. Začutil se je varnega šela, ko je dospel v gozd, kjer so prvi žarki vzhajajočega solnca že zlatili vrhove dreves.

Ze od daleč je čul mukanje govedi na planini.

»Kaj živina le ima?« se je vprašal. Morda pogreša planšarice. Bržkone je odšla včeraj v Pod-samostan, da bi se udeležila procesije. Ali zakaj tega ni povedala privajaču? Gotovo stokrat je več-raj čul Hajmo zdaj v pečeh, zdaj na planini, zdaj v gozdu klicati Jurčeta: »Cenaaaa — Cenaaaa — hoooy...«

Ko je Hajmo prišel na planino, so se krave nemirno prestopale okoli tihe bajte, mukale in bile z repi. Nosile so napeta vimena — mleko jih je tiščalo. Ko je prišel blizu koče, so mu živali prihajale počasi nasproti ter stegovale vratove; Belka mu je s hrupnim jezikom obliznila roko. Počehljal jo je med rogovi in ko je krenil proti koči, je šla za njim do praga. Stopil je skozi vrata — koča je bila prazna. »Cenaaa!« je zaklical, a nihče se ni odzval. Naslonil je gorjčo ob steno, si snel samostrel in se usedel na ognjišče. V pepelu je šel tlelo; zgrebel je žerjavico na kupček, naložil nanjo tresk in začel podpihovati. Nad les je švignil plamenček, treske so zaprasketale in pokljale; ko se je razgo-

relo, je zamišljen v svoje sanjarije polagal poleno za polenom na ogenj.

Ni več čul mukanja in zvončkljanja krav — vedno in vedno mu je šumelo v ušesih: »Ho, ho, veselo je moje srce!«

Daleč tam v drugi planšarski koči sedi pač sedajle Renot pri svoji Gundini in se smeji in kramlja in ji prepeva: »Kakor bela srajčica, so bele tvoje ročice...«

Hajmo si je z rokama zakril obraz, kakor da bi hotel pregnati podobo, ki ga je mučila in trpila s svojo vriskajočo srečo, njega in njegovo pekočo bol, njegovo žgoče hrepenenje...

Čisto potopljen vase ni čul, kako so se zunaj krave s svojimi zvonci gnetle na kup; ni opazil, da je mukanje iznenada utihnilo, ni čul naglih korakov, ki so hoteli proti koči — samo to se mu je zazdelo, da se je med vrati stemnilo. Trudno je pogledal tja, tedaj ga je zadelo ko strela. Planil je kvišku, s pridruženim vzklikom stegnil roke ko okamenel. Ali bedi ali sanja? Kdo je ona, ki stoji tam med vrati prašna od nog do glave, v belem krilu z razcefranim robom, visečim preko glež-njev, razpraskanih nog, v belem plašču okoli ozkih ramen ter razpletenimi lasmi, ovitimi okoli vratu, z utrujenim obrazom, toda s smejočimi se ustmi in bleščečimi očmi?

Zdaj je zganila ustne. »Hajmo!« je jeknila.

»Gitka!« je kriknil v vrisku in zletela sta si naproti, se objela in stisnila drug k drugemu, kakor da bi se ne hotela več izpustiti.

»Hajmo!« »Gitka!«

To je bilo vse, kar sta mogla spregovoriti.

In kakor da bi se usula nanju sreča, velika in silna, da je ni moči več prenašati, sta se spustila na ognjišče. In Gitka je med solzami pobožala z obema rokama Hajmo po obrazu ter šepetala: